

Arrest

nr. 244 330 van 17 november 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 15 juni 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2020 met refertenummer 91060.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 november 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 15 juni 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 juni 2020. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Z., A. G.

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te Komsomolskoe op (...)1967

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw K. A. (B-kaart), ze een verklaring van wettelijk samenwoning hebben ingediend d.d. 30.11.2013. Doch deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar het land van herkomst omwille van de onveilig toestand in het land van herkomst. Doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven omwille van de onveilige situatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook de bewering dat betrokkene staatloos zou zijn kan niet weerhouden worden als een omstandigheid aangezien hij de staatloosheid moeten afdwingen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Bovendien geeft een erkenning als staatloze geen automatisch recht op verblijf.

Betrokkene beweert ook kunnen tewerkgesteld worden als knelpuntberoep. Ook doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Ook wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie - nl. dat volledig geïntegreerd zouden zijn in de Belgische samenleving, dat hij werkwillig zou zijn, dat hij een sociaal netwerk zou hebben opgebouwd, dat hij de Nederlandse taal volledig onder de knie zou hebben gekregen, dat hij een grote kennissen- en vriendenkring zouden hebben opgebouwd - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 15 juni 2020 neemt de gemachtigde van de minister eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 juni 2020. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam, voornaam: Z., A., G.
geboortedatum: (...)1967
geboorteplaats: Komsomolskoe
nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel “dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)”, van het redelijkheidsbeginsel, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de aanvraag art. 9 BIS VW van verzoeker onontvankelijk is doordat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Dat het niet opgaat zoals verweerster doet te gaan stellen alsof verzoeker zomaar naar het land van herkomst zou kunnen reizen en de aanvraag niet in België kon ingediend worden, terwijl in werkelijkheid op datum van de beslissing betreffende het verzoek art. 9 BIS VW de verzoeker in België woonachtig is, maar verzoeker in het verleden een positieve beslissing bekam betreffende diens asielaanvraag in Litouwen en alsdusdanig erkend werd als politiek vluchteling.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat het voor hem al te gevaarlijk is om naar Rusland terug te keren wegens redenen die kaderen binnen de Conventie van Genève.

In de hier bestreden beslissing is er een gehele miskennis van deze situatie, in die zin dat geargumenteed wordt dat ondanks verblijf in België en de onmogelijkheid om naar het land van herkomst terug te keren in hoofde van verzoeker er wordt geoordeeld alsof verzoeker zomaar kan terugkeren naar diens land van herkomst om dan daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat het nochtans duidelijk moge zijn dat het zeer gevaarlijk is als persoon die als politiek vluchteling werd erkend in Litouwen om terug te keren naar het land van herkomst en het met een dergelijk statuut zelfs verboden is om terug te keren naar het land van oorsprong.

Dat het duidelijk moge zijn dat er geenszins gevolg kan verleend worden aan het verzoek van verweerster om terug te keren naar het land van herkomst en er een zeer gevaarlijke situatie aan de orde is in hoofde van de verzoeker in geval van terugkeer.

Dat hierbij ook niet over het hoofd mag gezien worden dat de erkenning van verzoeker als politiek vluchteling er in Litouwen niet zomaar gekomen is maar na een grondig onderzoek van de door hem ingeroepen problemen.

Dat er geen ernstige discussie kan zijn dat verzoeker niet kan terugkeren naar het land van herkomst, en er door DVZ niet zomaar gemakkelijkschijnshalve naar een procedure kan verwezen worden die in de eerste plaats bestemd is voor personen die zich in het buitenland bevinden en nog het Belgisch grondgebied moeten betreden.

In casu verbleef verzoeker al vele jaren in LITOUWEN waar hij erkend werd als politiek vluchteling voordat verzoeker naar België kwam en zijn aanvraag tot regularisatie heeft ingediend bij aanvraag dd. 22.11.2018, hetgeen een heel andere situatie betreft dan iemand die geen enkele band heeft met België en geen erkenning heeft bekomen als politiek vluchteling met zodoende bewezen onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst.

Er wordt bij de beoordeling door DVZ geenszins rekening gehouden met de onmogelijkheid tot terugkeer van verzoeker naar Rusland dit wegens politieke problemen in het land van herkomst. Er wordt voorgehouden alsof het één en ander geen probleem zou uitmaken voor verzoeker, terwijl de werkelijkheid het tegendeel aantoonst en er erkenning als politiek vluchteling door verzoeker werd bekomen in Litouwen, gegeven dat wel degelijk als relevant dient weerhouden te worden.

Het moge duidelijk zijn dat als iemand in een Europees land werd erkend als politiek vluchteling, een ander Europees land niet zomaar voorbij kan gaan aan deze erkenning en niet zomaar kan argumenteren alsof dergelijke erkenning niet zou bestaan of nog geen relevantie zou hebben in deze.

Het is in deze omstandigheden onmogelijk voor verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren en vervolgens gedurende 8 maand te wachten op antwoord, en dit alles in de wetenschap dat hij gezocht wordt door de Russische autoriteiten en hij zich door terugkeer in een levensgevaarlijke toestand gaat begeven.

Er wordt door DVZ in geen enkele mate rekening gehouden met alle elementen die belangrijk zijn bij de beoordeling van het dossier hetgeen een manifeste schending uitmaakt van het mitoveringsbeginsel en de bepalingen van art. 9 BIS VW.

Het gegeven dat iemand al die jaren op het Belgisch grondgebied verblijft, en zich geïntegreerd heeft, met medegaande tewerkstelling, maakt op zich een buitengewone omstandigheid uit, dewelke in casu nog aangevuld wordt met tal van andere elementen, niet in het minst de erkenning van verzoeker als politiek vluchteling in een ander Europees land, in casu LITOUWEN.

Dat door DVZ ten onrechte geen rekening wordt gehouden met het feit dat ingeval van terugkeer dit thans tot zeer ernstige problemen aanleiding zou geven.

Verzoeker meent dat diens aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk op ontvankelijke wijze is ingediend geworden.

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang heeft bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp van de aanvraag bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde zijnde onontvankelijk niet op enige afdoende argumentatie kan zijn gesteund, en dienaangaande verwezen kan worden naar hetgeen reeds hoger gesteld.

Dat het duidelijk is dat DVZ met alle mogelijke middelen tracht een beoordeling ten gronde te ontlopen van de aanvragen art. 9 BIS VW die door verzoeker is ingediend geworden.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoeker om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RW te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk, en dus niet zou kunnen behandeld worden, op basis van "standaard-argumentatie" dat er geen buitengewone omstandigheid wordt aan de orde zou zijn.

Dat ook dient gekeken te worden naar de specifieke elementen in het dossier en dit in de bestreden beslissing niet is gebeurd.

Dat op basis van deze motieven dient aangenomen te worden dat het verzoek art. 9 BIS VW wel degelijk kon ingediend worden in België waarbij de verzoeker zich beroept op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden.

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden.

De redenen die door verzoeker werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie, langdurig verblijf en tewerkstellingen evenals zijn erkenning als een politiek vluchteling, werden nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen.

Dat dient vastgesteld dat in het verleden werd aangenomen dat in het geval van een verblijfsduur van verschillende jaren met tevens een bewezen mogelijkheid tot tewerk -stelling en dus eigen onderhoud, goede integratie, gezinsleven en centrum van economische belangen sedert jaren in België, dat er

sprake is van een buitengewone omstandigheid die tot gevolg heeft dat de aanvraag in België kan ingediend worden.

Dat de Regularisatiewet weliswaar niet meer afdwingbaar is, maar toch alleszins een duidelijke aanduiding is van wat als buitengewone omstandigheid al dan niet kan beschouwd worden, en dient vastgesteld dat verzoeker alleszins aan dit criterium voldoen hetwelk werd gehanteerd in de regularisatieronde eind 2009.

Dat er geen enkele motivering wordt gegeven waarom de zaak van verzoeker thans anders dient beoordeeld te worden dan deze van vele andere personen die tevens aan deze criteria voldeden en waarvan wél werd aanvaard dat de aanvraag om deze reden kon ingediend worden in België.

De bestreden beslissing DVZ is gebaseerd op hypotheses die geenszins realistisch zijn zoals daar is de bewering alsof verzoeker zich zonder problemen zomaar kan gaan wenden tot de Belgische ambassade in Moskou, om daar een procedure te starten.

Dergelijke procedure duurt gemiddeld een 8 tal maanden, en er wordt door DVZ in gene mate uitgelegd hoe verzoeker die ondertussen vele jaren al niet meer in het land van herkomst is geweest, deze periode zou kunnen overbruggen.

Bovendien is het overduidelijk dat het voor verzoeker ronduit gevaarlijk is om terug te keren naar het land van herkomst om daar de afloop van de procedure af te wachten en het is hem gezien deze gevaarlijke toestand zelf verboden terug te keren naar het land van herkomst zonder imminente dreiging zijn statuut van politiek vluchteling te verliezen.

Uiteindelijk is het ook geenszins zeker dat er een positieve beslissing zou tussenkomen betreffende de aanvraag en lopende de procedure de veiligheid van verzoeker ook geenszins gewaarborgd is.

Het valt bovendien ten zeerste op dat DVZ vraagt dat verzoeker als het ware zijn leven op het spel zet om een aanvraag in Moskou in te dienen, terwijl de diensten van DVZ in Brussel gevestigd zijn en verzoeker op een 200 tal kilometers van dit beslissingscentrum woonachtig is, en er hem nu gevraagd wordt om meer dan 20.000 km te reizen naar een ander land om daar een aanvraag in te gaan dienen.

Dit is een manifeste schending van art. 8 EVRM en tevens van de redelijkheid en proportionaliteit die mag verwacht worden bij beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden.”

2.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het “beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht)”, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materieële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoeker in zijn verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België.

Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker trouwens reeds in LITOUWEN als politiek vluchteling werd erkend, dat hij thans de situatie in zijn herkomstland, zijn situatie hier in België inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen."

2.3 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het "beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)", van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoeker zijn aanvraag in het land van herkomst kan indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied, weze ondertussen verschillende jaren met medeqaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen, temeer die worden aangevuld de zeer grote problemen in hoofde van verzoeker in het land van herkomst, waarvoor een erkenning van het statuut van politiek vluchteling door LITOUWEN aan verzoeker werd afgeleverd, die het zeer moeilijk lees eigenlijk onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.

Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat ingeval verzoeker naar zijn land van herkomst dient terug te keren verzoeker zijn situatie ten zeerste ontwricht zal zijn.

" Voorde toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. "

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoeker geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoeker bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in zijn persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar dit bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Dat verder ook dient gewezen te worden op het feit dat verzoeker door het jarenlang verblijf in België ook geen de minste band nog heeft met het land van herkomst.

De argumentatie van DVZ alle bewijzen inzake jarenlang verblijf en integratie zomaar niet in overweging worden genomen, is geenszins afdoende in die zin dat verzoeker wel degelijk Nederlands spreekt en goed geïntegreerd is en onmiddellijk kan werken en dus ook een meerwaarde kan betekenen voor de Belgische samenleving."

2.4 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Dat verzoeker zijn problemen in het land van herkomst reeds herhaaldelijk uiteengezet heeft.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers gevraagd wordt een procedure op te starten in een land waar volop ontvoeringen en foltering vaststaande praktijk zijn (EVRM)."

2.5 In het vijfde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Dat het algemeen geweten is bij CGVS dat er zeer harde repressie aan de orde is in Tsjetsjenië, waarbij personen die ook maar op enige wijze gelieerd worden aan de rebellen met harde hand worden onderdrukt of zelfs vermoord.

Door zijn jarenlange afwezigheid en zijn jeugdige leeftijd zal verzoeker ongetwijfeld de grootste moeilijkheden ondervinden wanneer hij zou terug keren naar zijn land van herkomst, desgevallend met de dood van hemzelf tot gevolg.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.”

2.6 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat waar verzoeker meermaals de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, de middelonderdelen slechts ontvankelijk zijn in de mate dat verzoeker de schending aanvoert van een concreet beginsel. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Waar verzoeker de schending aanvoert van de rechten van de verdediging, stipt de Raad aan dat deze behoudens andersluidend voorschrift enkel van toepassing zijn in strafzaken, tuchtzaken en rechtsgedingen en niet op individuele administratieve beslissingen die werden genomen in toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker voert verder meermaals de schending aan van het beginsel *“dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)”*. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Voormelde schendingen dienen te worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”*

strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoeker betoogt dat geen rekening is gehouden met het feit dat hij als politiek vluchteling werd erkend in Litouwen en dat het bijgevolg voor hem gevaarlijk is om terug te keren naar Rusland. Het is met zijn statuut van politiek vluchteling zelfs verboden om terug te keren naar zijn land van oorsprong.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middelen een nieuwe wending geeft aan de buitengewone omstandigheden die hij in zijn aanvraag heeft aangevoerd door te stellen dat hij als politiek vluchteling werd erkend in Litouwen en dat het bijgevolg voor hem gevaarlijk is om terug te keren naar Rusland. De Raad stelt vast dat hij deze omstandigheid niet als dusdanig had ingeroepen in zijn aanvraag zodat de gemachtigde van de minister geen onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek kan worden verweten doordat met deze - overigens ongestaafde - bewering over zijn statuut als politiek vluchteling in Litouwen geen rekening zou zijn gehouden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een verblijfskaart beschikt in Litouwen. Evenwel kan uit deze verblijfskaart niet worden afgeleid dat hij de verblijfsvergunning heeft bekomen op grond van een statuut als politiek vluchteling. Bovendien wordt in de beslissing benadrukt dat van verzoeker niet wordt verwacht dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst. De bestreden beslissing motiveert immers *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Aldus wordt van verzoeker verwacht dat hij de aanvraag indient via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de *“verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*. Waar verzoeker wijst op zijn verblijfskaart van Litouwen kan hij aldus zijn aanvraag indienen via de diplomatieke of consulaire post in Litouwen.

Verzoeker betoogt verder dat er geen rekening is gehouden met de door hem aangehaalde elementen zoals de sterke sociale binding met België en de verregaande integratie, het langdurig verblijf en de tewerkstellingen.

Aangaande de aangehaalde elementen van integratie, verblijf en tewerkstelling motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende: *“Betrokkene beweert ook kunnen tewerkgesteld worden als knelpuntberoep. Ook doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”*, en *“De overige elementen met betrekking tot de integratie - nl. dat volledig geïntegreerd zouden zijn in de Belgische samenleving, dat hij werkwilbig zou zijn, dat hij een sociaal netwerk zou hebben opgebouwd, dat hij de Nederlandse taal volledig onder de knie zou hebben gekregen, dat hij een grote kennissen- en vriendenkring zouden hebben opgebouwd - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld*

(RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Nergens in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst erop dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad benadrukt *in casu* dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Meer bepaald stelt de gemachtigde dat elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. De Raad dient verzoeker erop te wijzen dat het verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf werd ingediend. Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de verwerende partij een verkeerde invulling maakt van haar discretionaire bevoegdheid. Waar verzoeker betoogt dat in het verleden de discretionaire bevoegdheid anders werd ingevuld mist zijn betoog elke grondslag omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet op dit punt geen enkel criterium bevat (zie RvS 27 september 2016, nr. 235.858).

Verzoeker houdt er blijkens zijn betoog een andere mening op na wat de “*buitengewone omstandigheden*” betreft, maar hij weerlegt in zijn middelen nergens de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de minister en toont niet aan dat deze laatste kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

Verzoeker verwijst nog naar de “*regularisatiewet*” (wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk), maar hij toont niet aan dat hij onder het toepassingsgebied van deze wet zou vallen. Uit deze wet kan in elk geval niet worden opgemaakt wat als “*buitengewone omstandigheid*” in de zin van huidig artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient te worden begrepen. Verzoeker staat geenszins zijn bewering dat een aanvraag bij de Belgische vertegenwoordiging gemiddeld een achttal maanden zou duren, zoals hij beweert. In de aanvraag om machtiging tot verblijf werd trouwens nergens melding gemaakt van een behandelingsduur van acht maanden van een aanvraag om machtiging tot verblijf die via de Belgische vertegenwoordiging in het buitenland zou zijn ingediend, zodat de gemachtigde van de minister met dit argument geen rekening kon houden.

Waar verzoeker meent dat de verwerende partij als het ware zijn leven op het spel zet om een aanvraag in Moskou in te dienen, gaat hij eraan voorbij dat hij niet verplicht wordt de aanvraag in Moskou in te dienen. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk vermeld dat hij zijn aanvraag kan indienen “*via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*” Aangezien verzoeker over een verblijfskaart van Litouwen beschikt, kan hij zijn aanvraag indienen in Litouwen. De Raad merkt overigens nog op dat verzoeker volgens de tweede bestreden beslissing geen houder is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker betwist dit niet. Verzoeker verblijft aldus illegaal op het grondgebied en het feit dat hij een ‘sterke sociale binding met België’ heeft en ‘verregaand geïntegreerd’ is en hij tewerkgesteld was geeft hem geen *ipso facto* recht op verblijf.

Verzoeker is niet ernstig waar hij voorhoudt dat verweerder zich zou beperken tot de standaardargumentatie dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. Voor elk van de ingeroepen elementen wordt specifiek en afzonderlijk gemotiveerd waarom er van een buitengewone omstandigheid geen sprake is. Verzoeker toont niet aan dat een door hem in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet in rekening is gebracht. Hij toont ook niet aan dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens

of dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Er blijkt niet dat verweerder ten onrechte niet reeds is overgegaan tot een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoeker is van oordeel dat de situatie in zijn land van herkomst, die werd aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, opnieuw dient te worden beoordeeld omdat deze procedure verschilt van de asielprocedure. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in België. Waar verzoeker er vanuit lijkt te gaan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar de beoordeling van de situatie in zijn land van herkomst in het kader van een asielaanvraag is zijn grief aldus niet dienstig.

In weerwil van verzoekers betoog wordt in de beslissing met betrekking tot de aangehaalde onveilige situatie in zijn land van herkomst het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar het land van herkomst omwille van de onveilig toestand in het land van herkomst. Doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven omwille van de onveilige situatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook de bewering dat betrokkene staatloos zou zijn kan niet weerhouden worden als een omstandigheid aangezien hij de staatloosheid moeten afdwingen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Bovendien geeft een erkenning als staatloze geen automatisch recht op verblijf.”* Het aangehaalde element inzake de situatie in zijn land van herkomst werd dus wel degelijk beoordeeld.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Verzoeker beperkt zich tot een algemeen betoog over de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië en de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen. Er worden evenwel geen concrete feiten aangebracht waaruit kan worden opgemaakt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan folteringen of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bovendien wordt verzoeker niet verplicht terug te keren naar Tsjetsjenië. Verzoeker beschikt over een verblijfskaart in Litouwen en kan aldaar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indienen.

Op grond van een algemene verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie over de subsidiaire beschermingsstatus kan niet worden vastgesteld dat verweerder in de thans voorliggende zaak door het nemen van de bestreden beslissing een incorrecte beoordeling heeft doorgevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM of in strijd met dit verdragsartikel heeft gehandeld.

Waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat verzoeker dit verdragsartikel niet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf had ingeroepen.

De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mag *“worden besloten dat de (...) aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist.”* (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM tenslotte, dient in de eerste plaats te worden aangestipt dat de schending van dit verdragsartikel niet op zichzelf kan worden ingeroepen zonder dat de schending wordt aangetoond van de rechten en vrijheden die in dit verdrag zijn vermeld. Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, merkt de Raad nog op dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder

houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten; hij is niet in het bezit van een geldig visum, op zich geen schending vormt van artikel 3 van het EVRM.

De Raad besluit dat er geen schending werd aangetoond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij de motieven van de bestreden beslissing tracht te bestempelen als een standaardargumentatie of het automatisch afleveren van een negatieve beslissing. Daar waar verzoeker met zijn kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

De vijf door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN